

Sygn. akt VI GC 1206/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) sp. z o.o. w Ś.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w Ś. kwotę 387,45 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych czterdzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 4 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 484,00 zł (czterysta osiemdziesiąt cztery złote) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1206/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 czerwca 2017 roku powódka (...) sp. z o.o. w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 2 466,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia drogowego w dniu 15 grudnia 2016 r. uszkodzony został pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanych A. i J. Ż.. W dacie zdarzenia pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Poszkodowani na czas likwidacji szkody wynajęli od powódki samochód zastępczy marki R. (...), a następnie R. (...). Pierwszy z wymienionych pojazdów był najmowany od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 2 marca 2017 r., a drugi od dnia 2 marca do dnia 13 marca 2017 r. Powódka wystawiła z tego tytułu fakturę VAT na kwotę 2 939,70 zł obejmującą najem pojazdu R. (...) – 369 zł oraz R. (...) – 2 570,70 zł. Dalej powódka podniosła, że jednocześnie zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności na

podstawie, której nabyła od poszkodowanych wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z wszystkimi prawami z nią związanymi od towarzystwa ubezpieczeń. Pozwana co do zasady uznała roszczenie i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 473,55 zł. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty pozostałej części odszkodowania. Wezwanie to nie odniosło zamierzonego rezultatu.

W dniu 29 czerwca 2017 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygnaturze akt VI GNC 1271/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana, złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała wysokość dobowej stawki najmu oraz okres najmu pojazdu zastępczego. Ponadto podniosła, że poszkodowani w znaczącym stopniu przyczynili się do powiększenia rozmiarów szkody albowiem w trakcie rozmowy telefonicznej podczas zgłaszania szkody pozwana zaproponowała osobie zgłaszającej szkodę zorganizowanie pojazdu zastępczego, z czego poszkodowani nie skorzystali przyczyniając się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 15 grudnia 2016 r. samochód osobowy marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanych A. i J. Ż. uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia drogowego była pozwana. Poszkodowani dnia 1 marca 2017 r. zawarli z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. (...). Następnie na skutek zawarcia aneksu do ww. umowy przedmiotem najmu od dnia 2 marca 2017 r. został pojazd marki R. (...). Pierwszy z przedmiotowych pojazdów był wynajmowany od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 2 marca 2017 r., tj. przez okres 2 dni. Drugi z pojazdów był wynajmowany od dnia 2 marca 2017 r. do dnia 13 marca 2017 r., tj. przez okres 11 dni. Z tytułu najmu pojazdów zastępczych powód wystawił fakturę VAT na kwotę 2 939,70 zł, w tym 369 zł tytułem najmu pojazdu R. (...) oraz 2 570,70 zł tytułem najmu pojazdu R. (...).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 21), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 22), aneks do umowy najmu pojazdu zastępczego (k. 23), historia naprawy pojazdu (k. 23 verte), umowa najmu pojazdu zastępczego (k. 24-25), oświadczenie o zasadności najmu pojazdu zastępczego (k. 26), oświadczenie o danych sprawcy kolizji (k. 27), druk zgłoszenia szkody (k. 27 verte), dokumentacja zdjęciowa (k. 51-52).

Jednocześnie dnia 1 marca 2017 r. powódka w drodze umowy cesji wierzytelności nabyła od poszkodowanych A. Ż. i J. Ż. wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z wszystkimi prawami z nią związanymi od (...) S.A. w W., ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...).

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 25 verte).

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2017 r. pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 473,55 zł, z czego 104,55 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego R. (...) oraz 369 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego R. (...). Pismem z dnia 27 kwietnia 2017 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty pozostałej części odszkodowania. W odpowiedzi pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Dowód: decyzja pozwanej z dnia 13 kwietnia 2017 r. (k. 32), wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 19-20), pismo pozwanej z dnia 10 maja 2017 r. (k. 31).

Szkodę za poszkodowanych zgłaszał upoważniony przez nich pracownik serwisu (...). Zarówno serwis jak i pozwana nie informowali poszkodowanych o możliwości bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego przez (...). Poszkodowani nie otrzymali żadnej wiadomości mailowej czy listownej od (...) S.A. w W..

Cenniki najmu pojazdów zastępczych

Dowód: nagranie rozmowy telefonicznej na płycie CD (k. 57), zeznania świadka A. Ż. (k. 80-81), cenniki (k. 46-50).

Biegły sądowy R. P. ustalił, że uzasadniony czas wynajmu pojazdu zastępczego wynosi 6 dni kalendarzowych, tj. od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 7 marca 2017 r. Średni koszt najmu samochodu klasy B na terenie (...) biegły określił na 80 zł netto, wskazał przy tym, że ceny zawierają się w przedziale 57-100 zł netto na dobę.

Średni koszt najmu samochodu klasy C na terenie (...) biegły określił na 95 zł netto, wskazał przy tym, że ceny zawierają się w przedziale 73-120 zł netto na dobę.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 90-96), kalkulacja naprawy pojazdu (k. 53-55), poprawiona przez powódkę kalkulacja naprawy (k. 28-30).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd uznał również za przekonującą i w konsekwencji mającą znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego R. P.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriyczny i zostały należycie umotywowane. Strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń do przedmiotowej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w

przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podstawą prawną roszczenia powódki jest przy tym art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Sporny pomiędzy stronami był okres najmu oraz wysokość dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego.

Na wstępie należy zaznaczyć, że co do zasady utrwalone jest w orzecznictwie oraz praktyce stanowisko, że normalnym następstwem zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu jest konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, a postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem, że zwrot wydatków koniecznych i potrzebnych na czasowe używanie pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją. W ramach odszkodowania poszkodowanemu, albo jak w tym przypadku nabywcy wierzytelności, należą się celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na ten cel (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., III CZP 5/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.09.2004r., IV CK 672/03).

Powód wraz z pozwem przedłożył umowę najmu pojazdu zastępczego oraz umowę cesji wierzytelności. Na mocy ww. umów powód wynajął poszkodowanemu pojazd R. (...) (klasa B) i następnie R. (...) (klasa C), a poszkodowani przenieśli na powódkę wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej z tytułu likwidacji szkody komunikacyjnej związanej z wynajmem pojazdu zastępczego, którymi to powódka wykazała legitymację czynną w dochodzeniu spornej wierzytelności.

Obrona strony pozwanej sprowadzała się m.in. do zarzutu, iż zarówno okres najmu jak i wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego były wygórowane i nie odpowiadały stawkom stosowanym przez podmioty konkurencyjne na rynku lokalnym w okresie zaistnienia szkody. Nadto zarzucała, że podczas rozmowy telefonicznej poinformowała zgłaszającego szkodę o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego po stawce niższej, niż stawka przyjęta przez powódkę.

Na okoliczność ustalenia uzasadnionego czasu i kosztów najmu pojazdu Sąd dopuścił w sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej. Biegły sądowy R. P. ustalił, że uzasadniony czas wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 6 dni kalendarzowych, tj. od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 7 marca 2017 r.

Biegły ustalił również, że:

- ceny kosztu najmu samochodu klasy B na terenie (...) zawierają się w przedziale 57-100 zł netto na dobę;
- ceny kosztu najmu samochodu klasy C na terenie (...) zawierają się w przedziale 73-120 zł netto na dobę.

Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego.

Należne powodowi odszkodowanie winno zatem wobec powyższego wynieść 387,45 zł (1 x 123 zł brutto + 5 x 147,60 zł brutto = 861 zł brutto; 861 zł – 473,55 zł = 387,45 zł)

Natomiast odnosząc się do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu dotyczącego poinformowania poszkodowanych o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego i tym samym nie zastosowania się przez poszkodowanego do obowiązku minimalizacji szkody, Sąd stoi na stanowisku, że był on w niniejszej sprawie nieuzasadniony.

Ugruntowany w orzecznictwie (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 oraz z dnia 24 sierpnia 2017 r. III CZP 20/17) jest pogląd zgodnie, z którym nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób.

Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione”. W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela. Z uwagi na ciążący na ubezpieczycielu obowiązek szczególnej, podwyższonej staranności nie można też przypisać decydującego znaczenia czynnikowi w postaci szczególnego zaufania, jakie poszkodowany ma do kontrahenta, z którego usług chciałby skorzystać. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem - w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że pozwana nie poinformowała jaką stawką najmu pojazdu zastępczego nie będzie przez ubezpieczyciela refundowana, gdy ten zdecyduje się na skorzystanie z oferty konkurencji. Nie jest przy tym wystarczające samo poinformowanie zgłaszającego szkodę o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego albowiem w przypadku takiej informacji poszkodowany nie ma możliwości porównania stawek za najem stosowanych przez ubezpieczyciela czy też podmiot z nim współpracujący ze stawkami przyjętymi przez podmiot, z usług którego poszkodowany skorzystał. Nie można zatem czynić mu zarzutu, że swoim zachowaniem polegającym na nieskontaktowaniu się z ubezpieczycielem celem wynajęcia pojazdu zastępczego i skorzystania z oferty strony powodowej doprowadził do zwiększenia szkody. Taki zarzut można by postawić poszkodowanemu jedynie w sytuacji wykazania przez stronę pozwaną, iż rzeczywiście zapoznał się z propozycją przedstawioną przez stronę pozwaną i mimo zapoznania się z taką propozycją bezzasadnie ją odrzucił. Jak jednak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza z zeznań samego poszkodowanego

A. Ż., poszkodowani takiej informacji nie otrzymali. Zgłoszenia szkody dokonywał w ich imieniu upoważniony pracownik serwisu naprawczego, który nie przekazał im żadnych informacji w tym zakresie. (...) takich nie udzieliła poszkodowanym także pozwana czy to formie wiadomości e-mail czy też pisemnej. Należało zatem uznać, że pozwana nie dopełniła obowiązku poinformowania poszkodowanego o obowiązujących stawkach najmu i okoliczność ta ją obciąża.

W świetle wyżej poczynionych rozważań, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w części, w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 387,45 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 387,45 zł. Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 2 078,70 złotych ($2\,466,15\text{ zł} - 387,45\text{ zł} = 2\,078,70\text{ zł}$). $15\,911,84\text{ zł} - 9\,200\text{ zł} = 6\,711,84\text{ zł}$) oraz dochodzonych od tej kwoty odsetek orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powódki w sprawie składały się kwoty: 124 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalony zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w kwocie 900 zł oraz wykorzystana zaliczka na biegłego sądowego w kwocie 748,16 zł, co daje łączną kwotę 1 789,16 zł. Na koszty procesu strony pozwanej składały się kwoty: 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszt zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, co daje łącznie 917 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 2 706,16 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 16%, a zatem 84% kosztów powinno ją obciążyć. Powódka powinien zatem zwrócić pozwanej kwotę 484 zł ($2\,706,16\text{ zł} \times 16\% = 432,98\text{ zł}$; $917\text{ zł} - 432,98\text{ zł} = 484,02\text{ zł}$), o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk